SONČNA VRATA

Sončna vrata pripeljejo posameznika na pot ljubezni in modrosti. Kdor v sebi odkrije ta dva čudovita bisera lahko spozna skrivnost celotnega vesoljnega reda, od najmanjših zakonitosti, pa vse do prasvetlobe večnega ognja, kateri napaja vso neskončnost.

Onosmil Zlatobor

4. OBJAVA

28. februar 2015

PRADAVNINA ZEMLJE IN LUNE
STVARJENJE ADAMA IN EVE

1 Zdaj glej, pokazal vam bom organsko stvarstvo od začetka do konca in od najmanjšega do največjega, kako sem ga ustvaril po Svoji ljubezni in po Svoji modrosti in po večnem redu iz obeh, ki je Beseda večne oblasti in moči v globini Božanstva. In glej, v vseh prostorih neskončnosti ni ničesar, niti velikega niti majhnega, kar ne bi bilo ustvarjeno po Njej (po Besedi)!
2 In glej in poslušaj: Tako so tedaj nastali zemlja in luna in sonce in zvezde; toda zemlja je bila še gola, in njena površina je še bila podobna morski gladini. In nad vodovjem so lebdeli gosti oblaki in segali globoko v mrtve prostore svetov, in sončna svetloba ni mogla razsvetliti kaplje usmiljenja. In luna je bila pokrita s hlapi kaplje, in šele v teh hlapih se je rodila zemlja in se nasitila luna. In sonce je bilo nad obema z žarki svoje svetlobe iz toplote ljubezni v Bogu - kot koklja nad svojimi piščeti - in zemlja je dozorela in luna se je ločila od prsi svoje matere.
3 Tedaj so se razdelili veliki oblaki in se pomaknili k mirovanju na tečaje, in Zemljin pas se je sprostil, in sonce se je videlo v vodovju, in zemlja je hvaležno odsevala sprejeto svetlobo nazaj v oddaljeno naročje sonca in videla s široko odprtimi očmi, kako se luna kopa v izlivih žarkov milosti večne Ljubezni iz sonca.
4 In glej in poslušaj dalje: zemlji je bilo prijetno; kajti bila je napolnjena z ljubeznijo usmiljenja in videla je svojo ljubljenko, luno, kako živahno kroži okrog nje. In ljubezen je napela svoje mogočne prsi z dihom usmiljenja, kot bi hotela še enkrat ponuditi otroku svoje z mlekom milosti prenapolnjene prsi; toda glej, mleko se je sesirilo zaradi toplote usmiljene ljubezni, in je postalo trdno kopno, in je štrlelo nad morji. Morja pa so upadla nazaj v globine, in so bila enaka vodi, ki se je po usmiljenju Božje ljubezni s soljo milosti v vsej moči in oblasti ločila od sesirjenega mleka za ublažitev njegovega srda.
5 In glej, tedaj je postalo mirno na zemlji in v vseh prostorih Božje neskončnosti, in večna Ljubezen se je prvič povsem sklonila k zemlji in v Svoji vsemogočnosti in moči dahnila nad površino zemlje, in Njen dih je bil brezštevilna polnost misli v živih oblikah vseh vrst za prihodnje odrešenje izgubljenih.
6 In glej, tedaj so iz kopne zemlje vzkalila zelišča, rastline, grmovje in vsakovrstna drevesa, in v morjih, jezerih, tokovih, rekah, potokih in izvirih je mrgolelo golazni, rib in vsakovrstnih živali; in po zraku so letali vsakovrstni ptiči. In število vsake vrste tako v vodah kot tudi na kopnem in v zraku je bilo enako številu človeka, ki je bil ustvarjen iz tega števila, in bilo je enako številu milosti Ljubezni in bilo je enako številu prihodnjega
7 In zdaj glej in razumi, česar doslej še nihče ni videl in razumel: večna Ljubezen je vzela število iz Sebe, in število je bilo red in večna postava v Njej, iz katere in v kateri je Sama večno obstajala, obstaja in bo obstajala v vsej oblasti in moči Božje svetosti. In Ljubezen je vzela glino enako smetani sesirjenega mleka in oblikovala z roko Svoje oblasti in z roko Svoje moči po številu Svojega reda prvega človeka in mu v nosnice vdihnila oživljajoči dih. In dih je v njem postal živa duša, in duša je povsem napolnila človeka, ki je bil ustvarjen po številu reda, iz katerega so bili ustvarjeni duhovi, in svetovi v prostorih in zemlja in vse, kar je na njej, in luna in sonce.

8 In zdaj glej, tega prvega človeka na zemlji, ki je izšel iz rok oblasti in moči večne Ljubezni, so usta usmiljene milosti poimenovala 'Adam' ali 'Sin usmiljenja in milosti'.
9 In zdaj dobro pazi: Ta Adam je zavzel mesto prvega padlih duhov; ni mu bilo dano spoznati, kdo je bil, in glej, dolgočasil se je, ker se ni spoznal, in tudi ni mogel najti ničesar, kar bi mu bilo podobno.
10 In glej, tedaj ga je navdihnila večna Ljubezen, nevidna njegovim še slepim očem duše, in zaspal je prvič v milini usmiljene Ljubezni. In milina usmiljene Ljubezni je oblikovala v Adamovem srcu, kakor v sladkih sanjah, njemu podobno bitje silno ljubko in prav tako zelo lepo.
11 In večna Ljubezen je videla, da se je Adam silno razveselil ob notranjem zrenju svojega drugega jaza. Tedaj se ga je usmiljena Ljubezen dotaknila na strani, kjer mu je bilo dano srce, enako srcu Božanstva za sprejemanje ljubezni in življenja iz ljubezni v Bogu, in mu s tem odvzela samoljubje, da bi po prihodnji postavi usmiljene milosti sama Sebi pripravila bivališče, in postavila Adamovo samoljubje, ki ga je radostilo, telesno zunaj njegovega telesa in ga imenovala 'Caiva' ali, kot ste že navajeni reči, 'Eva', kar je toliko kot vzor odrešenja od samoljubja in iz njega izhajajočega prerojenja.
12 In glej, tedaj se ga je dotaknila usmiljena Ljubezen in ga prebudila k gledanju svojega samoljubja zunaj sebe in videla, daje bil vzradoščen, ko je gledal svojo ljubezen zunaj sebe in je bil nadvse vesel; in ljubezen zunaj njega, ki se je imenovala Eva, se je razveselila človeka Adama in se nagnila k njemu ter sledila vsakemu njegovemu gibu.
13 In glej, tedaj je večna Ljubezen prvič nagovorila Adama: "Adam!"
In on je prvič spregovoril: "Tukaj sem, Gospod slave, oblasti in moči!"
14 In večna Ljubezen je znova spregovorila: "Glej svojo pomočnico!" In Eva je odgovorila: "Glej, Gospod, dekla poslušno leži ob nogah Tvojega sina in čaka njegovih ukazov!"
15 In glej, usmiljena Ljubezen se je silno veselila del Svoje oblasti in moči po milosti Svojega usmiljenja in je govorila naprej in ju poučila o vsem, in ju naučila spoznati, imenovati in uporabljati vse stvari. In ko sta vse razumela, poznala in znala uporabljati, jima je usmiljena Ljubezen znova spregovorila: "Poglejta, naučila sta se vsega, zdaj poznata vse in lahko uporabljata vse, razen enega, in to zadnje vaju bom zdaj naučila, in v vaju položila moč za ploditev in razmnoževanje vama enakih; toda šele tedaj, ko se bom vrnila in vaju našla oblečena z oblačili poslušnosti, ponižnosti, zvestobe in prave nedolžnosti. Gorje pa vama, če vaju najdem naga; zavrgla vaju bom in bosta umrla!"

PADEC V GREH

1 In glej, tedaj Si je večna Ljubezen zakrila obraz in Se oddaljila po številu reda za nekaj časa in iz Svoje globine usmiljenja je bila slepa in ni hotela in ni mogla vedeti, kaj bosta storila novoustvarjena v sodbi Božanstva za preskušnjo njune svobode v kratkem zemeljskem času po ljubezni usmiljenja. In pokrajina, ki jima je bila dana za bivanje na kopnem, je bila dolina in vrt in se je imenovala raj; to je bila dežela, v kateri sta pozneje obilno tekla mleko in med, in bil je to kraj, ki se je v velikem času časov največjih dejanj večne Ljubezni imenoval 'Betlehem' in se bo tako imenoval odslej za večno, in bila je to točka, kjer je večna Beseda v mesu telesno prvič zagledala svetlobo Svoje milosti, ki je v kaplji usmiljenja sijala z daljnega sonca, lune in zvezd.
2 In glej, njuno poželenje je postajalo vse silnejše v sodbi preskušajočega Božanstva v Njegovi jezi. In stalo je drevo v vrtu, in to drevo je rodilo najlepša jabolka, zamikala so Evo in je rekla Adamu: "Glej, Adam, močno me skomina ta sadež! Če hočeš, bom enega utrgala in poskusila in potem ti ga bom dala kot prvi dar iz moje roke!"
3 In glej, Adam je molčal in premišljeval o Evinih besedah. In notranji glas, ki je bil svet, ker je prihajal vanj iz Božanstva, mu je rekel: "Če bosta jedla od sadu tega drevesa, bosta umrla!" In Adam se je tega zelo prestrašil, tako da ni mogel odgovoriti ljubljeni Evi.
4 In poželenje je naraščalo v Evi; potegnilo jo je pod drevo in ji ukazalo, naj utrga jabolko z njega. Tedaj je Adam spoznal, da je Eva postala nezvesta njegovemu srcu in se je razžalostil ter rekel:

5 "Eva, Eva, kaj delaš? Glej, Gospod oblasti, moči in življenja naju še ni blagoslovil! Glej, sadež smrti držiš v svoji roki; vrzi ga proč, da ne bova umrla naga pred Gospodom pravičnosti!"
6 In glej, tedaj se je Eva v svojem poželenju prestrašila Adamove resnosti in je sadež smrti spustila na tla. Takoj jo je poželenje minilo in osvobodila se ga je; Adam je bil zelo vesel Evine osvoboditve iz zank smrtonosnega poželenja.
7 Toda glej, iz Evinega srca izgnano poželenje je ležalo na zemlji in jezna obsodba Božanstva ga je oblikovala v podobo velike kače, ki je vzela sadež smrti v svoje čeljusti, splezala na drevo in se ovila okrog njegovih vej in vejic vse od korenin do vrha krošnje in je srepo gledala Evo. In Eva je to opazila in pogledala kačo, in po njej je to opazil tudi Adam; toda kače še ni videl.
8 In glej, Eva se je približala kači in z veliko naslado opazovala njeno zapeljivo zvijanje okrog drevesa in mavrično lesketajoče se barve njenega hladnega luskinastega oklepa.
9 Kača pa se je premaknila in položila jabolko v naročje že sedeče Eve, potem pa spet dvignila glavo in nagovorila Evo z besedami:
10 "Eva, glej svojo hčer, ki si jo zavrgla, ovito okrog drevesa tvoje naslade! Ne zavrni skromnega daru, ki sem ti ga položila v naročje, marveč brezskrbno uživaj sad svoje ljubezni; ti ne le, da ne boš umrla, marveč se boš nasitila za spoznanje vsega življenja o Bogu, ki se Ga bojiš, ko pa je On vendar slabotnejši od tebe!" In glej, kačin jezik se je razcepil in postal ostrejši od puščice, in sklonila je glavo k Evinim prsim; kot da bi jih hotela poljubiti kot otrok; toda tedaj je zasadila svoji dve strupeni puščici v Evine prsi, in Eva je v kači zagledala svojo lastno podobo.
11 In zdaj je tudi Adam opazil, kaj se je zgodilo pod drevesom, in nadvse mu je ugajala druga Eva, in ni opazil, da je bila samo kača. In glej, tedaj se je vnel tudi on v svojem poželenju in strasti do druge Eve, vzel je sadež iz njenega naročja, postal nezvest svoji ljubezni in z nasladnim poželenjem užival prepovedani sad iz Evinega naročja; in v tem užitku je spoznal, daje prvi, ki se je izgubil zaradi velikega napuha svojega slepega samoljubja v kraljestvu svetlobe večne Ljubezni in je padel v morje srda večno neizprosno ubijajočega Božanstva.
12 In zdaj glej, ko se je tako spoznal in je zaslepljena Eva po njem spoznala sebe, je iz globine njegovega srca privrelo veliko kesanje, in Eva se je zavedla, da je naga in sramovala se je svoje in Adamove nagote, in vsa osupla je pokrila svojo nagoto z listi figovega drevesa. In tudi Adam je stegnil svoje roke po njih, da bi pokril svojo nagoto, skril se je v votlino in tam jokal ter točil solze velike bolečine; in Eva se je skrila za trnov grm in silno žalovala zaradi svoje zapeljevalne krivde.

Jakob Lorber: Božje Gospodarjenje (str. 25 - 29)